

τελευταίο, με τὰ προχτικά αὐτῆς τῆς δίκης, νᾶναι σίγουρος πῶς θὰ μᾶς δώσει τὴν πῶ διαλεχτὴ ὕλη.

Ἐλπίζουμε πῶς θὰ βρεῖ σωστὴ τὴ σκέψη μας.

ΠΑΛΙ· ἰστά δυὸ τιμημένα ὀνόματα τῶν ἐφετῶν τ' Ἀναπλιῶ κ. κ. Λουκάκου καὶ Γρηγορογιάννη πού με καθαρὴ ματιὰ εἶδανε τὰ πράματα κι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ δειξανε πῶς θὰ δικάσουνε λεύτεροι ἀπὸ κάθε πρόληψη καὶ προκατάληψη, ἀξίζει νὰ μπει καὶ τὸνομα τοῦ Πρωτοδίκη κ. Δημοστένη Ζήλου, πού ὡς μάρτυρας τῆς ὑπεράσπισης θαμάστηκε γιὰ τὴν ὀρθὴ του κρίση καὶ γιὰ τὴν πλατιά του εὐλικρίνεια.

Αὐτὸ ἐμᾶς δὲ μᾶς ξάφνιασε καθόλου, γιὰ τὸν κ. Ζῆλον ἐγνώριζαμε ἀπὸ χρόνια, ἀπὸ φοιτητὴ ἀκόμα, ὡς ἕνανε ἀπὸ τοὺς διαλεχτοὺς νέους πού παρακολουθοῦσε με ἀγάπη καὶ προοδευτικὸ κίνημα, καὶ πούγραφε με τὸ ψευτόνομα «Σπῆλιος Ἀνθίας» τίξέχαστα κείνα Θεσσαλικά δηγήματα στοῦ πρώτου τόμου τοῦ «Νουμά».

ΚΟΣΜΟΔΙΟΡΩΤΕΣ !! ...

Χριστιανισμὸν ἐπιτολῶν καὶ σὶδ σινάφι του...

Τὸ μυαλὸ τους πηγμένους ἰχώρας
Καὶ τὰ μάτια στὶς κόχες χωμένα
Γύρω ρίχνοννε βλέμματα χαθίνα
Καὶ τοῦ γήλιου δὲ βλέπουν τὸ φῶς.

Ἔνας μαῦρος μπερντὲς τοὺς σκεπάζει
Τὸ κορμί, τὴ ματιὰ τους, τὴ σκέψη.
Μὲ μπαμπάκια τ' αὐτιά βουλωμένα
Καὶ σκουλήκια στὸ στόμα τους ζοῦν.

Μὲς στ'ἀνήλιου κατώγια ριγμένοι
— Δὲν ἀκοῦν τῶν πουλιῶν τοὺς λάλους...
Τοὺς παπύρους αὐτοὶ ξεσκαλίζουν
καὶ ζητᾶν κατηγορία νὰ βροῦν.

Ποιητὲς ! Πλαστογράφοι, Ταρτοῦφοι
Στὸ βουρκάδι πνιγμένοι, φαντάζουν
Πῶς τὸν κόσμον θὰ σώσουν σκορπώντας
Τὸ φαρμάκι τῆς ψεύτρας ὀχιάς.

Μὲς στ'ἀγκάθια πλεγμένοι ρεκάζουν
Καὶ πουλοῦν τὸ Χριστὸ σὰν Ἰουδες.
Σὰν κοράκια κρωξίματ' ἀφήνουν
Καὶ τὸν «Τύπον τῶν ἤλων» ζητοῦν.

Φτοῦ σας ! Κράχτες βραχνόφωνοι. Φτοῦ σας!
Ἄλλοι μ' ἄλλοι πάντα δεμένοι
Δὲν πετάτε στοὺς ὠριούς αἰθέρας
Ποῦ τραγοῦδι καινούργιο κυλά.

Γαλάτσι 28 IV 914 ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΑ ΜΑΣ

Στὸν τελευταῖο τόμο τοῦ «Δελτίου τοῦ Ἐκπ. Ὁμίλου» δημοσιεύεται καὶ μιὰ μελέτη τῆς κ. Π. Σ. Δέλτα με τὸν παραπάνου τίτλο Ἡ κ. Δέλτα βάζει κάτω ἀπὸ τὸ μικροσκοπιο τὰ ἐγμεκρινόμενα Ἐναγνωστικά καὶ τὰ φιλολογοῦν, βγάζοντάς τους στὰ φῶρα ὅλα τὰ καταστρεφτικά, γιὰ τὸ μυαλὸ καὶ γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ, μικρόβια. Ἡ κ. Δέλτα βλέπει ὄχι μόνο με τὰ μάτια διανοητικῆς κυρίας, μὰ καὶ με τὰ στοργικά μάτια πονόψυχης μητέρας, τὸ κακὸ πού γίνεται στὰ παιδιὰ με τὰ τέτα ἀντιπαιδαγωγικά Ἐναγνωστικά, καὶ τὸ χτυπάει ἀλύπητα. Ἀπὸ τὴ μελέτη τῆς ξανατυπώνουμε ἐδῶ ἕνα κεφάλαιο, τὸ ἀκόλοθο :

Μὰ δὲν ἔπαθε μόνο ἀτροφία τὸ παιδικὸ μυαλὸ· ἔχει χαλάσει συνάμα. Δὲν εἶναι μόνη ἡ γλῶσσα καὶ ἡ φιλολογικὴ διατύπωση τοῦ ἀναγνωστικοῦ μας πού εἶναι κακὴ· ἡ οὐσία εἶναι ἀκόμη χειρότερη, ἰδίως στὸ ἠθοπλαστικὸ κεφάλαιο. Ἐκεῖνο π. χ. πού ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς στὸ τέλος κάνει ἐντύπωση στὰ ἑλληνικά ἀναγνωμαστάρια, μὰ προπάντων στὰ τέσσερα πρώτα, εἶναι ἡ ἔλλειψη ἀνωτέρων αἰσθημάτων, ἔπως ἡ εὐγένεια ἢ ὑπερηφάνεια, ἡ τόλμη, ἡ ἀξιοπρέπεια, ἢ αὐτοθυσία. Καὶ ἀπεναντίας, ἐκεῖνο πού τὸ περισσότερο καλλιεργείται ἀπὸ τὸ ἀναγνωστικὸ στὸ παιδί εἶναι ἡ φροντίδα τοῦ ἑαυτοῦ του, ὁ φόβος μὴν κακοπάθῃ, ὁ φόβος τῆς ἀρρώστειας. Τὸ τετράστιχο τοῦ παιδικοῦ τραγοῦδιοῦ «Τὸ Ἀρνάκι»:

Καθὼς παιδί μου προχωρεῖς
Καὶ σὰν ἐλάφι τρέχεις,
Νὰ κακοπάθῃς ἡμπορεῖς
Καὶ πρέπει νὰ προσέχῃς

ἔγινε εὐαγγέλιο στὸ ἀτολμο μυαλὸ τῶν διαφόρων συγγραφέων τῶν ἀναγνωστικῶν μας.

Πάρετε δλόκληρη τὴ σειρά τὰ διηγῆματα τῶν πρώτων βιβλίων· ἀρκεῖ νὰ διαβάσῃ κανεὶς τίς ἐπικεφαλίδες γιὰ νὰ καταλάβῃ τὴν ἠθοπλαστικὴ σημασία πού ἔχει τὸ περιεχόμενο. Στὸ Βιβλίον Α' :

— «Τί παθαίνει εἰς βοσκὸς ψεύτης» (σ. 5).

— «Τί παθαίνει ὁ φιλόνομος Ἐκτωρ» (σ. 11).

— «Τί ἔπαθον αἱ δύο φιλόνομικες αἴγες» (σελ. 16).

— «Τί ἔπαθε τὸ ἀπειθὲς ψαράκι» (σ. 21), καὶ ἄλλα πού ἀφήνω.

— «Τί παθαίνει εἰς βάτραχος ὅστις ἔβλαψεν ἕνα ποντικὸν» (Β, σ. 61).

— «Τί παθαίνει εἰς ὑπερήφανος λύχνος» (σ. 47).

— «Τί ἔπαθεν εἰς πεινῶν διὰ τὴν ὑπερήφανεάν του» (σελ. 49).